

Sygn. akt II Ca 1615/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Beata Stachowiak

Sędziowie: Sędzia SO Jolanta Bojko

Sędzia SO Małgorzata Dasiewicz-Kowalczyk (spr.)

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu

z dnia 3 czerwca 2016r.

sygn. akt VI C 2398/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 3600 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sędzia SO Małgorzata Dasiewicz-Kowalczyk Sędzia SO Beata Stachowiak Sędzia SO Jolanta Bojko

Sygn. akt II Ca 1615/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powódki J. D. kwotę 52.270,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lutego 2015 r. do dnia zapłaty (pkt I); dalej idące powództwo oddalił (pkt II); zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki 5232 zł kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie swoje Sąd I instancji wydał w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 15.04.2014 r. doszło do kolizji drogowej w wyniku, której uszkodzony został należący do powódki samochód osobowy marki V. (...) nr. rej. (...), a sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC u strony pozwanej. W ramach prowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana zlikwidowała szkodę w pojeździe powódki jako szkodę całkowitą. Sprawca wypadku został uznany winnym jego popełnienia wyrokiem

Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich z dnia 13.01.2015r. Strona pozwana dokonała wypłaty przyznanego w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowania po prawomocności wyroku Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich z dnia 13.01.2015 r. Jak ustalił Sąd Rejonowy w dniu 25.04.2014 r. powódka J. D. zawarła z D.S. G. umowę najmu pojazdu samochodowego. Powódka początkowo korzystała z pojazdu zastępczego marki F. (...) nr rej. (...), a od dnia 18.07.2014 r z samochodu marki F. (...) nr rej. (...). Okres trwania najmu pojazdu zastępczego wyniósł 198 dni, a całkowity koszt najmu pojazdu zastępczego kwotę 53.960zł. Strona pozwana w ramach postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódce odszkodowanie w wysokości 2.340 zł obejmujące okres 18 dni najmu pojazdu. W dniu wypadku samochód powódki, V. (...) nr. rej. (...), został zholowany z miejsca wypadku do miejsca zamieszkania powódki. Koszt przedmiotowej usługi wyniósł 650 zł. Strona pozwana odmówiła powódce wypłaty odszkodowania w części obejmującej zwrot kosztów holowania pojazdu w kwocie 650zł.

Powódka J. D. zdecydowała się na zawarcie umowy najmu pojazdu zastępczego z uwagi na zamieszkiwanie wraz z córką w Ż.. Partner życiowy powódki na stałe pracuje w Niemczech, stąd powódka prowadzi gospodarstwo domowe wyłącznie z córką. Powódka do dnia 13.06.2015r leczyła się z obrażeń doznanych w wyniku kolizji drogowej z dnia 15.04.2014r. Samochód konieczny był jej do dojazdów do placówek medycznych znajdujących się na terenie W., ponadto konieczny był w celu zabezpieczenia możliwości dojazdu do miejsca pracy. Powódka jest Dyrektorem (...) położonego we W. przy ul. (...). Oprócz dojazdów z miejsca zamieszkania do miejsca pracy, powódka wykorzystywała wynajęty pojazd do wyjazdów służbowych na różnego rodzaju narady, konferencje, szkolenia do udziału w których była zobowiązana jako Dyrektor jednostki oświatowej. Ponadto powódka pracowała w (...), gdzie w oparciu o umowę zlecenia prowadziła wykłady. Do prowadzenia powyższej działalności konieczne było posiadanie samochodu. W związku ze wstrzymaniem się przez stronę pozwaną z wypłatą należnego powódce odszkodowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego powódka nie dysponowała wolnymi środkami finansowymi, które mogłaby przeznaczyć na zakup samochodu.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym między stronami, jak przyjął Sąd Rejonowy był fakt, iż w wyniku kolizji z dnia 15.04.2014r zawinionej przez sprawcę, ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej, powódka J. D. poniosła szkodę. W myśl art. 805 k.c., świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Ramy obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określają przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152). Zgodnie z przepisem art. 34 ust. 1 tej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. A odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Ustawa powyższa odsyła, zatem do zasad odpowiedzialności odszkodowawczej określonych w kodeksie cywilnym, w szczególności do art. 361 - 363 k.c.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy wskazał, iż szkoda podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej /oc/ i to oznacza, że pozwany ubezpieczyciel zobowiązany jest do pokrycia wszelkich kosztów związanych ze szkodą. Zgodnie z zawartą umową odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel gwarantuje naprawienie szkody. W myśl art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), a wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c. Nie budziło wątpliwości Sądu zasadność żądania powódki zwrotu kosztów poniesionych na holowanie uszkodzonego samochodu m - ki V. (...) nr. rej. (...), z miejsca wypadku do

miejsca zamieszkania powódki, tym bardziej, iż okoliczność powyższa została wykazana w toku postępowania nie budzącym wątpliwości dokumentem finansowym tj. fakturą VAT nr (...) z dnia 15.04.2014r. Jeśli chodzi o czas wynajęcia samochodu to Sąd Rejonowy wskazał, iż poszkodowana wynajęła samochód zastępczy u wybranego przez siebie podmiotu i ubezpieczycielowi została przedstawiona faktura określająca koszt wynajmu pojazdu zastępczego. W ocenie Sądu, stanowisko strony pozwanej, (jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej) w zakresie okresu najmu samochodu nie było zasadne. Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. W doktrynie i orzecznictwie sądów nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Sąd I instancji określił, że pojęcie naprawienia szkody obejmuje w szczególności wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę, co wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowawczego. Utrata natomiast możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego jest normalnym następstwem szkody w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkody podlegających wyrównaniu. Stanowisko takie znalazło wyraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 8 września 2004 r. IV CK 672/03 (LEX nr 146324) oraz z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1916/00 (niepubl.). W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2003 r. Sąd ten podkreślił, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. W świetle powyższych okoliczności Sąd Rejonowy uznał, iż o wysokości należnego odszkodowania przesądza wartość rzeczywista poniesionej przez poszkodowaną szkody, udokumentowana rachunkami. Nie budziło wątpliwości Sądu, iż koszt wynajęcia samochodu zastępczego jest kosztem "niezbędnym" poniesionym w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę i kosztem "ekonomicznie uzasadnionym" tj. ustalonym według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot trudniący się wynajmem samochodów na rynku. Strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej obowiązana była w ocenie Sądu I instancji w całości zapłacić sumę pieniężną odpowiadającą wysokości poniesionej przez poszkodowaną szkody, tj. szkody rzeczywistej. Datę wymagalności Sąd określił uwzględniając datę zgłoszenia wniosku o odszkodowanie w części dotyczącej kosztów najmu pojazdu zastępczego i czas konieczny do podjęcia decyzji przez stronę pozwaną. Biorąc powyższe pod uwagę, na mocy powołanych wcześniej przepisów prawa Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku. Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., w myśl, którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, albowiem powódka uległa stronie pozwanej w nieznacznym zakresie tj. w zakresie wymagalności roszczenia.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła strona pozwana zaskarżając je w części tj. w zakresie punktu I wyroku zasadzającego od strony pozwanej na rzecz powódki 52.270,10 zł tj. co do kwoty 51.620,10 zł i w zakresie punktu III w całości. Zaskarżonemu wyrokowi strona pozwana zarzuciła naruszenie:

- prawa procesowego

a) tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznym z zebrany materiał dowodowy tj. poprzez ustalenie, iż powódka poniosła koszty najmu pojazdu zastępczego w sytuacji, gdy brak jest ku temu jakichkolwiek dowodów w zebrany materiał dowodowy;

b) art. 233 § 1 kpc poprzez wydanie orzeczenia sprzecznego z dokonany ustaleniami faktycznymi tj. poprzez uznanie roszczenia z tytułu najmu pojazdu zastępczego za okres 194 dni, pomimo ustalenia, iż okres najmu pojazdu zastępczego trwał 198 dni;

- prawa materialnego tj.

a) art. 361 § 2 kc poprzez wadliwe zastosowanie skutkujące ustaleniem istnienia szkody po stronie powódki, której de facto w ogóle nie doznała.

Wskazując na powyższe zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę punktu I wyroku i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 650 zł oraz oddalenia powództwa w pozostałym zakresie oraz zmianę punktu III wyroku tj. postanowień dotyczących kosztów procesu poprzez zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu w całości na podstawie art. 100 kpc oraz zasądzenie kosztów procesu za II instancję .

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego podnosząc, iż przeciwko powódce toczy się postępowanie egzekucyjne dotyczące należności będącej przedmiotem tego postępowania za najem auta na skutek którego wyegzekwowano od powódki kwotę 27.000 zł.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

Całkowity okres najmu przez J. D. samochodu zastępczego w (...) Sp. z o.o. we W. wynosił 289 dni.

Dowód: faktura z dnia 20.02.2015 r. k. 24

(...) Sp. z o.o. we W. wszczęła przeciwko J. D. postępowanie egzekucyjne o zapłatę należności głównej 51.620,10 zł, odsetek w kwocie 4112,64 zł, kosztów procesu w wysokości 17 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł, koszty klauzuli + koszty zastępstwa w egzekucji 1.800 zł + 66 zł, razem 61.215,74 zł. Powyższe należności wynikały z nieuiszczonych należności za fakturę za najem auta z dnia 20.02.2015 r. Postępowanie egzekucyjne prowadzone jest przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kluczborku i zostało oznaczone sygnaturą KM 813/16, a w jego toku powódka uiściła należność w kwocie 27.000 zł.

Dowód: wniosek o ograniczenie egzekucji z dnia 26.08.2016 r. k. 100;

wniosek o ograniczenie egzekucji z dnia 26.08.2016 r. k. 102;

mail z dnia 26.08.2016 r. k. 108-110;

potwierdzenia wpłat k. 101,104,105,106,107

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd II instancji rozważając na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy dokonał jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny - w tym oceny zgromadzonych w postępowaniu przed Sądem Rejonowym oraz przed Sądem Odwoławczym dowodów. W następstwie tej oceny uznał, iż Sąd I instancji dokonał w przeważającej części trafnych ustaleń faktycznych wymagających jedynie korekty co do ogólnego okresu trwania najmu samochodu i jedynie w takim zakresie Sąd Okręgowy poczynił odmienne ustalenia faktyczne niż uczynił to Sąd Rejonowy, w pozostałym zakresie przyjmując poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne za swoje. Dodatkowo Sąd Okręgowy dokonał ustalenia co do faktu uiszczenia przez powódkę w zasadzie połowy należności wynikającej z faktury za najem auta. Powyższe jednak ustalenia faktyczne nie wpłynęły w żaden sposób na odmienną ocenę prawną żądania z jakim wystąpiła powódka, a wręcz przeciwnie wskazywały na bezzasadność zarzutów strony pozwanej zawartych w apelacji.

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż wbrew stronie apelującej, Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z zasadą wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c., ocenił je według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zarzut naruszenia powyższego przepisu wymaga wskazania, które zasady oceny dowodów zostały naruszone i w jaki sposób oraz jaki miało to wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Jedynie wykazanie istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub pominięcia dowodów prowadzących do odmiennych wniosków może doprowadzić

do oceny naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. (por. wyrok SN z 22 września 2005 r., sygn. akt IV CK 86/05, Lex nr 187100). Uchybień takich w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów nie sposób się dopatrzeć oprócz w istocie błędnego określenia ogólnego czasu trwania najmu pojazdu, który wynikał z wystawionej w dniu 20.02.2015 r. faktury VAT za najem auta i został określony przez Sąd Rejonowy na 198 dni, a nie na 289 dni, co wymagało poczynienia w tym zakresie prawidłowego ustalenia na co wskazywał już Sąd Okręgowy powyżej. Powyższe błędne ustalenie wynikało jednak w ocenie Sądu Okręgowego bardziej z pewnej omyłki pisarskiej niż błędnej oceny dowodów, gdyż Sąd Rejonowy wskazał przy tym źródło takiego ustalenia i ogólny koszt najmu auta zastępczego odpowiadający kwocie na jaką została wystawiona faktura VAT z dnia 20.02.2015 r. Ponadto sformułowany w tym zakresie zarzut apelacji także jest niezrozumiały biorąc pod uwagę, iż ostatecznie strona pozwana zarzuciła Sądowi, iż ustalił, że ogólny czas trwania najmu wynosił 198 dni, a uznał roszczenie co do 194 dni. Niemniej jednak powyższy błąd w ustaleniach nie miał wpływu na prawidłowość orzeczenia, a dalszy zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc w zakresie w jakim strona pozwana wskazała, iż Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że powódka poniosła koszty najmu w sytuacji, gdy brak na to dowodu należało rozważyć w oparciu o dalszy zarzut sformułowany w apelacji tj. naruszenia art. 361 § 2 kc. Sąd Rejonowy nie ustalił bowiem, iż powódka poniosła koszty wynikające z wystawionej faktury VAT z dnia 20.02.2015 r., a jedynie fakt obciążenia powódki kwotą wynikającą z powyższej faktury i następnie biorąc pod uwagę przepisy prawa materialnego i wynikające z tego skutki prawne, ostatecznie uznał zasadność roszczenia powódki.

Wskazać trzeba, iż zgodnie z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady **pełnego** odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać w istocie wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też, niekiedy, zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl., wyrok z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03). W uchwale z dnia 17 listopada 2011r. , III CZP 5/11, Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia, co znalazło potwierdzenie także w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14) w której Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a

wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita). Jak słusznie przy tym wskazał Sąd Rejonowy za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać wynajęcie auta w całym okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Skoro do kolizji doszło w dniu 15 kwietnia 2014 r., a powódka wynajęła samochód 25 kwietnia 2014 r. natomiast wypłata odszkodowania miała miejsce w dniu 10 lutego 2015 r. to zasadne było żądanie powódki zasądzenia należności do 20 lutego 2015 r. biorąc pod uwagę jeszcze 10-dniowy okres niezbędny do zagospodarowania środków z wypłaconego odszkodowania. Ponadto strona pozwana co do zasadności okresu trwania najmu pojazdu, celowości najmu i jego stawki żadnych zarzutów w apelacji nie podniosła.

Odnosząc się zatem w tym miejscu do kolejnego zarzutu to jest niewykazania faktu zapłaty faktury za najem auta to wskazać należy biorąc powyższe pod uwagę, iż bez znaczenia pozostaje kwestia uiszczenia przez powódkę należności za najem auta zastępczego. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał zapłaty za najem auta zastępczego. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r. I CR 151/88 nie publ.). Szkoda związana z wynajęciem pojazdu zastępczego powstaje w chwili zobowiązania się poszkodowanego do uregulowania czynszu najmu samochodu. Szkoda polega bowiem nie tylko na ubytku w majątku poszkodowanego na skutek pokrycia kosztów najmu zastępczego ale także na skutek powstania długu związanego z koniecznością uiszczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego. Szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym obejmującym różnicę pomiędzy obecnym stanem majątkowym, a stanem majątkowym jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę. Pojęcie straty obejmuje zatem także niezaspokojone przez poszkodowanego, ale wymagalne zobowiązania na rzecz osoby trzeciej (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2008 r. sygn. akt III CZP 62/08, opubl. (...) 2009/7-8/106). Tym samym przyjąć należy, iż koszty najmu samochodu zastępczego, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowaną mogą wchodzić w skład szkody, jaką poniosła w wyniku zniszczenia lub uszkodzenia pojazdu. Refundacji podlega, zatem czynsz najmu pojazdu zastępczego pokryty przez poszkodowanego lub przez niego niezaspokojony, ale wymagalny. Zatem wbrew twierdzeniom strony pozwanej do powstania szkody nie jest konieczne poniesienie kosztów najmu przez poszkodowanego. Ponadto jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe przed Sądem Okręgowym, powódka wobec której prowadzone jest już z wniosku firmy (...) Sp. z o.o. we W. postępowanie egzekucyjne w związku z nieuiszczonymi należnościami za najem auta z tytułu faktury VAT z dnia 20.02.2015 r., zapłaciła już kwotę 27.000 zł.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należało, iż skoro poszkodowana wskutek czynu niedozwolonego utraciła możliwość korzystania z auta, nie posiadając innego, wolnego nadającego się do wykorzystania pojazdu mechanicznego, wynajęła pojazd zastępczy o zasadniczo podobnej klasie, według stawki czynszu najmu na lokalnym rynku i korzystała z przedmiotu najmu w okresie trwania postępowania likwidacyjnego tj. w tym przypadku do wypłaty odszkodowania, co nie było przedmiotem zarzutów apelacji, to koszty najmu nawet w całości niezaspokojone ale wymagalne zasadnie zostały zakwalifikowane przez Sąd Rejonowy jako wydatki celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Z tych przyczyn apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 kpc, a na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł ustalone na podstawie §2 pkt 6 w zw. z §10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.